ОБЩИНСКИ СЪВЕТ
БУРГАС
Регистрационен индекс и дата
08-00 05628/11.05.12

До председателя на
Общински съвет – Бургас

ДОКЛАДНА ЗАПИСКА
ОТ
РУСЛАН ДИММИТРОВ КАРАГЬОЗОВ
ОБЩИНСКИ СЪВЕТНИК ОТ ПП ГЕРБ.

Относно: удостояване на поетесата Роза Боянова със званието – Почетен гражданин на Бургас.

Роза Боянова е поет от национална величина, автор на 10 стихосбирки на български език, една на македонски, една на румънски и една многоезична. Нейни стихове са превеждани на английски, руски, украински, гръцки, турски, румънски и френски.Изявява се и в областта на публицистиката, както и в съставянето на сборници с творчество на деца и юноши.

Роза Боянова е и педагог. Чела е лекции по творческо писане в университетите на Бургас, Шумен и Варна. Тя е един от основателите на „Есенните литературни празници" в Бургас, станали Прекрасна традиция вече 15г. Член е на Съюза на българските писатели и зам.- председател на Дружество „Български писател" – Бургас. Носител е на националните награди за поезия на имената на Иван Пейчев, Владимир Башев, Христо Фотев, както и на международната награда „Европейска поезия".

Във връзка с приноса на Роза Боянова за разпространението и утвърждаването на българската култура предлагам Общинският съвет – Бургас да вземе следното

РЕШЕНИЕ:

1. Удостоява поетесата Роза Боянова със званието „Почетен гражданин на Бургас".

11.05.2012г.
Гр.Бургас

С уважение:
Руслан Карагьозов

ПРИЛОЖЕНИЯ: ОТЗИВИ НА НАШИ И ЧУЖДИ ЛИТЕРАТОРИ ЗА ТВОРЧЕСТВОТО НА РОЗА БОЯНОВА

Отзиви за поезията на Роза Боянова:

Любомир Левчев – *предисловие*
към „Меда на поезията. Избрани стихове”,
Български писател, София, 2008

„Въпреки че я познаваме добре и не отскоро, Роза Боянова ни изненадва отново с избраните си стихове „Меда на поезията”. Изненадата е най-високата оценка за твореца на изящната словесност, защото в нея се крие основен закон на изкуството.

Мед може да се направи от всичко, което крие в себе си нектар – от липата, от билките, от магарешкия бодил, от тайните на бора и от тайните на акацията. Защо да няма и мед от Роза, мед от прашеца на словата? А що се отнася до истинската поезия, според античните възгледи тя си е била вид нектар. Чрез нея човекът е можел да опита вкуса на безсмъртието, да се почувства поне за миг Бог.

Пиятелко, не се замайвай.

Роза Боянова е събрала меда на своята поезия в една изповедна антология, пълна с духовна наслада.

Разликата между пчелата и поетесата е съществена. Едното крилато създание е събрало нектара на цветовете, за да направи мед. А другото носи меда към цветовете, към бъдещите плодове на творчеството.

Разбира се, тези мои думи не са нито предговор, нито увод към книга. Те са само поздрав към една особена пчела.”

Д-р Иван Симеонов:

„Роза Боянова работи предимно в областта на свободния стих, избягвайки сковаващата „прегръдка” на метрическите схеми. Това й дава възможност да излъчи дълбоки смисли с ярки и неповторими метафорични образи...

Читателят е поставен в положението на откривател на истини, скрити зад алегоричните образи. Той трябва доверчиво да следва лъкатушните движения на поетическата мисъл и да свързва образите в единно семантично цяло. В този смисъл тази поезия, дълбоко интелектуална, наситена с философска вглъбеност, е истинско предизвикателство за ценителите, защото активизира изцяло съзнанието им, провокира мислите и чувствата им.”

„Сладостта на поетическия „мед”
в. „Словото днес”, бр. 8 (590), 5 март 2009, 10 стр.

Иван КАРАДОЧЕВ – литературен изследовател и критик

„Аз знам, че поезията е съдбата й. Знам, че в кръвта й се върти поетическо дуенде. Онази вродена енергия на духа, която иска да види и преживее света в дълбочината на нюансите му и да ги опише с думи. А там, в най-дълбокото и най-личното, познатият език не е ефективен, там се раждат образите, придобивайки поетична форма. Това усилие пронизва цялото творчество на Роза Боянова, но в тази стихосбирка то е основополагащо. Бих могъл да посоча стихотворения, основната смислова нишка на които е самата поезия. Някак си тя се разгръща пред погледа ни като отговор на въпроса: дали трябва да се покажат в този си вид и дори – дали имат право на съществуване. Колебливото самосъзнание на поезията, а тя има основание да се пита за съдбата си в наше време, я превръща в тема за самата себе си. И приемам "Далечен диптих" като тревога за поезията и поетичността, като търсене на загубващата се духовност, като ровене в пясъка за малките зрънца човечност. Защото поетичното Роза Боянова открива именно в съдбовните въпроси. Или съдбовните въпроси са поезията на живота.
Стихосбирката "Далечен диптих" е изящна книга. Тя е израз на поетично съзнание, узряло да побира света в една сълза."

сп. „Знаци", Варна, 2007

Проф. Росица ЙОРДАНОВА

„Повече от три десетилетия Роза Боянова посвещава на децата, с които вече имат обща поетична пътечка. Който реши добронамерено да тръгне по стъпките на децата, трябва да бъде много добре екипиран: да носи много гатанки в торбата, да познава метафорите, които ще срещне, да има очила с 4 диоптъра въображение и да умее да играе без насита.
Двете издания на книгата „Литературни игри с децата" в съавторство с Красимир Кунчев съдържат анализ на богатия опит в територията на детското литературно творчество."

Весна АЦЕВСКА – поетеса от Скопие

Препрочитайки македонския сборник с избрано на поетесата Роза Боянова, в който влизат стихове от шест нейни стихосбирки, излезли в продължение на близо две десетилетия и половина (1984-2006), първото, което ми направи впечатление беше еднаквостта на поетическия изказ, неговото припознаване като сгъстена динамична структура, с ясни и закръглени ритмически линии, с пулсиращи емоционални вълни, понякога задълбочена, автореферентна и иронична, но винаги обвита със сияйна метафизическа аура. По тези нейни свойства, поезията на Роза Боянова представлява дял от онази поетическа тенденция в изкуството, която лириката припознава и определя като най-чисто и най-възвишено изкуство между всички форми на словесността и което е (внимавайте!) единствено способно, въпреки издигането на собствения фигуративен израз, само да дифинира себе си. За щастие, това самодифиниране на поезията, използвайки мощния фигуративен език, винаги носи и личния ореол на поета или поетесата, и така се създава една чудесна и разкошна синонимия в общата симфония на постоянната и неизчерпаема тема: що е поезията?